

DESTACATS

Joves catalanes
al Líban i
Palestina amb
l'SCI-Cat

pàg.3- 6

Entrevista sobre
cooperativisme:
Jordi Garcia

pàg.9

Anàlisi a Gaza:
el cooredor
Philadelphi

pàg.13

Experiència de
voluntariat
a Burkina Faso

pàg.11

BREUS

SCI-Cat acull la jornada d'avaluació internacional dels camps de treball '09

Nicole Ochando Del 7 a l'11 d'octubre va tenir lloc a Barcelona l'edició de 2009 del North South Platform Meeting. Durant aquest 4 dies, 38 branques de l'SCI-Int, entitats partners i altres organitzacions de contacte es varen reunir sota el tema : Europe and the world: Innovation and creative tools for young volunteers woking in conflict areas. L'objectiu era reflexionar sobre

les diferents eines existents per mobilitzar activistes i sobre les diverses maneres d'organitzar campanyes de sensibilització un cop tornen dels camps de treball. Es varen avaluar tots els camps de treball organitzats durant la temporada 2009 per àrees geogràfiques, els camps nord-sud de la temporada 2009; i d'altra banda, el MIDI WG (Grup de

pàg.6

Ens trobaràs a:

C/ del Carme 95, 08001, Barcelona
Tel. 93 441 70 79

sci-cat@sci-cat.org
www.sci-cat.org

HORARI D'ATENCIÓ AL PÚBLIC

De dilluns a divendres: de 10 a 13h
Dilluns, dimecres i divendres: de 15 a 20h

Equip de redacció

Berta Alarcó / Laura Sancho
Àrea de Comunicació
comunicacio@sci-cat.org

Nicole Ochando

Ramón Nuila

Grup Les Nazarlona

Oriol Veciana del Río

Sagar Malé

Yolanda D. Alcántara

Anna Vent

Hugo Manzano

DISSENY DEL BUTLLETÍ

Isabel Porta: isabelporta@ya.com

Contra la crisi

Ja fa un mes que tornem a ser tots al peu del canó: les vacances s'han acabat, la tranquil·litat també i aquí estem amb les bateries ben carregades per seguir treballant pel canvi, la transformació i justícia social, la solidaritat, etc.

Però... ens hem trobat amb una sorpresa: hem cobrat les subvencions atorgades? Estem en condicions econòmiques de seguir amb la nostra feina i motivació? Afortunadament, aquesta darrera, és independent de les condicions econòmiques a les que tenim que fer front, totes i tots seguim amb la nostra creativitat de sempre i amb les energies renovades.

Sí, la creativitat als moments de crisi és allò més important, seguir inventant, creant, i al mateix temps formulant, executant i implementant projectes. Depenent de les administracions públiques, sempre mantenint la nostra independència al límit. Però què passa quan les administracions no tenen liquiditat? Què passa amb els moviments socials?

Viure sotmesos al cicle del projecte, amb una independència limitada perquè si no es donen subvencions es un mal intrínsec a les entitats. Desitgem que ens donin ajuts per aconseguir ser més eficients, més professionals i diversificar la nostra feina, però al mateix temps estem a la mercè dels ens públics. També als canvis dins de les nostres entitats, a la rotació de personal inherent a les organitzacions. Tot això, lluny de causar-nos frustració ens motiva cada cop més, ens ajuda a mantenir-nos actius perquè un altre món, diferent al que viu la crisi econòmica com un mal que acabarà amb tot si no es soluciona, és possible i realista.

Així continuem un any més, seguim treballant pel canvi de mentalitats i per sensibilitzar més joves i no tant joves a que front al "món de la crisi econòmica" existeixen alternatives econòmiques com el cooperativisme o el troc, i móns en els que hi ha cabuda per totes les alternatives i corrents de pensament possibles.

Nicole Ochando
coordinadora de l'SCI- Catalunya

SUMARI

BREUS

3

FEINEJANT

7

MAPA MUNDI

11

REFLEXIÓ

13

CULTURA SOCIAL

15

OPINIÓ SOCI

18

Trobada 2009 de dones activistes a Natzaret

comunicacio@sci-cat.org

Redacció SCI-Cat. Al butlletí de l'SCI-Cat del passat mes de juliol anunciàvem que s'estaven ultimant els preparatius per a la realització del seminari de dones activistes a Natzaret. La trobada va tenir lloc del 20 al 29 del setembre. Un grups de sis joves catalanes va compartir experiències amb un grup de noies palestines, majoritàriament de Natzaret o rodalies, descendents de les famílies que van quedar sota territori israelià després del 1948, tal i com el grup Les Nazarlona havia fet dos anys abans. Woman against violence (WAV) va ser l'entitat que va organitzar el seminari, amb el suport de l'SCI-Cat, tal i com ja havien fet els altres anys.

El tema principal del seminari va ser la discriminació que pateix la minoria àrab dintre Israel i concretament, la dona. Així mateix, es va aprofundir en el rol que té la dona dintre la societat palestina a Israel des d'una perspectiva històrica i actual a la vegada i es varen buscar paral·lelismes amb la situació de la dona catalana. Al llarg del seminari es van visitar diferents organitzacions palestines que treballen

a Israel per la defensa dels drets dels àrabs dintre el país, i per combatre la triple situació d'opressió amb la que ha de viure la dona palestina: ser dona a Israel (un estat militaritzat i masculista), ser àrab a Israel (un estat que discrimina els seus ciutadans palestins), i ser dona dintre la societat palestina (una societat masculista i cada cop més conservadora).

El grup català va conèixer de primera mà les vivències de moltes persones que cada dia lluiten per normalitzar les seves vides dintre un estat d'apartheid. Així, es va escoltar el periple d'una mare de família que ha de creuar un dels check points de Jerusalem per anar a treballar cada dia, es va descobrir la història dels habitants d'una de les ciutats no-reconegudes del desert de Negev o la d'una activista homosexual, i es van intercanviar riures amb algunes noies que viuen en un centre de dia per fugir del context d'agressió familiar o social que les envoltava.

El grup de xiques participants, Les Catapalas, estan decidides a treballar conjuntament, fent sensibilització a Catalunya, Palestina i Israel. De moment, està previst elaborar un calendari que es pugui difondre a totes dues regions, i a partir d'aquí seguir treballant plegades per augmentar el sentiment de solidaritat cap a la situació en que viu la comunitat palestina.

Dones al Líban

Les nazarlona 2009

Per Adriana Sabaté Muriel, Patricia Bobillo Rodríguez i Cecilia Martínez Monzón
El setembre de 2007 set noies catalanes vam participar a un seminari que el Servei Civil Internacional organitzava amb l'entitat WAV –Women Against Violence a Nazareth. Allà vam tenir l'oportunitat de conèixer durant una setmana amb noies palestines, ciutadanes israelianes, de la mà de les quals vam poder conèixer la discriminació racial que pateix la minoria palestina a Israel.

L'intercanvi va ser molt enriquidor, però ens va quedar molt clar que per entendre la realitat del poble palestí en el seu conjunt, ens calia també apropar-nos a la situació dels refugiats interns i dones als Territoris Ocupats Palestins. I així ho vam fer l'any 2008, viatjant a Cisjordània per continuar coneixent les diferències i les lluites comunes d'aquests col·lectius diversos de dones palestines. Aleshores, ens vam adonar que a la foto encara li mancaven aspectes importants, doncs un dels "èxits" de l'ocupació israeliana ha estat fragmentar el poble palestí i dificultar al màxim la mobilitat i la comunicació entre els diferents col·lectius.

Per això, el tercer viatge de Les Nazarlona ha estat fet per apropar-nos, en aquesta ocasió, a la realitat de les dones dels camps de refugiats al Líban.

Hem de dir que, durant aquests tres anys, totes i cada una de les reunions que hem fet a organitzacions de dones palestines han estat un gran honor per al nostre petit grup. A Beirut, conduïdes sempre per la incansable Samira Salah (Presidenta de l'organització Ajial, Social Communication Centre), vam poder conèixer la situació que es viu als camps i les demandes

que fan a aquest estrany, controvertit e injust país a on es refugien a prop de 400.000 palestins i palestines, el 50% dels quals viu a camps de refugiats oficials i la resta a camps no oficials, però que a tots i totes els hi es negat el dret al retorn al seu origen, a la seva llar, Palestina.

Ens vam poder entrevistar amb dones diverses; amb vel islàmic o sense, provinents de zones rurals o del centre de la ciutat de Beirut, submergides en la vida política o en organitzacions de caire assistencial... compartint la mateixa lluita contra els mateixos problemes: la manca de drets civils (que les impossibilita per obtenir coses tan bàsiques com una feina o una propietat) i la triple discriminació que pateixen per ser dones, apàtrides i refugiades a l'exili.

Aquestes dones, són molt conscients que part d'aquests problemes tindrien fàcil solució si el govern del Líban, que és qui té el deure atorgar drets civils als refugiats, tingués un sistema civil. Però no és així, no existeix i per tant no hi ha lleis civils que protegeixin a la ciutadania independentment de la seva confessió religiosa. És per això que els refugiats, tot i formar part de la societat que els acull, queden totalment desprotegits i exclosos. Sense cap dret.

L'Organització per l'Alliberament de Palestina (OLP) és la representant política dels palestins i les palestines refugiats en el Líban, i també es qui proporciona els serveis dins els camps, ja que "les ajudes de les Nacions Unides són molt escasses", diu una d'elles. Però finalment, aquestes tampoc són gaires perquè l'esperança que algun dia el dret al retorn sigui una realitat, fa que la vida com a refugiat es consideri "suposadament temporal". I, aquesta consideració, junt amb el poc interès per part del govern i els continus atacs a la zona, han aguditzat la lamentable i precària situació que es viu als camps.

Canviar aquesta complexa realitat és una feina difícil i esgotadora que les dones palestines fan sense descans des de la penombra, en col·laboració amb les dones libaneses que treballen perquè el seu país tingui una llei civil que les protegeixi a totes i a tots senzillament com a ciutadanes/s. Totes saben que aquest gran canvi es reflectiria, a més a més, en drets per a la dona, i per a la dona palestina al Líban, en particular.

Tot i que el nostre objectiu fou establir vincles amb les entitats de dones palestines refugiades al Líban, també creiem que és important promoure el treball en xarxa en un context global a favor dels drets de les dones. Per aquest motiu vam aprofitar també per conèixer com estaven organitzades les dones libaneses no només en relació a les seves companyes palestines sinó també dins de la seva societat.

Dones libaneses

El Líban fou fins a l'esclat de la guerra civil al 1975 un estat benestant, tot i que les seves fronteres amb Síria i Israel aviat el convertiren en part de l'escenari de guerra dels conflictes sorgits a causa de l'ocupació israeliana.

Per llei, el càrrec de President de la República ha de ser ocupat per un cristià maronita, el de primer ministre per un sunnita i el de president del senat per un chiïta. La representació política de les dones és pràcticament nul·la i, de fet, les quotes paritàries són una de les principals demandes dels moviments de dones libaneses.

A falta de codi civil, els drets de la ciutadania són diferents depenent de la comunitat religiosa a què es pertanyi (actualment hi ha 18 confessions religioses reconegudes per l'estat), amb el que en el cas de les dones dificulta àmpliament que es garanteixin els seus drets, sobretot en temes de violència de gènere.

D'altra banda dues de les reivindicacions que ocupen les agendes de les dones libaneses són el dret a transmetre la nacionalitat i el dret a la custòdia dels fills i filles majors de dos anys, la qual cosa significa quan compleixen aquesta edat perden el poder de decisió sobre tot allò que té a veure amb la vida dels seus infants, amb el que això implica quan una relació de parella s'acaba per una mala convivència. Un altre dels problemes que afronten les entitats de dones és el relleu generacional.

El desgast polític i social de la guerra ha generat una molt baixa participació de dones joves en els moviments polítics feministes libanesos. Un altre fet que ens va cridar l'atenció és l'impacte que els cànons estètics tenen en moltes dones libaneses. Conegut com el bressol del turisme estètic de la zona, al Líban s'hi practiquen més de un milió i mig d'operacions estètiques a l'any i tenint en compte que aproximadament hi viuen 4 milions de persones, aquest fet, com a mínim dóna per a reflexionar.

Finalment, només remarcar que la societat libanesa és extremadament complexa i són molts els factors que s'han de considerar a l'hora d'analitzar-la; per tant, seria injust oferir una visió esbiaixada a través d'aquest breu espai. Tot i així, la percepció que ens hem endut aquests dies ens reafirma la idea que les dones som arreu un motor de canvi i que les nostres veus han de ser escoltades a fi de construir una cultura de pau basada en el respecte pels Drets Humans.

Entitats visitades al Líban

Women Against Violence, Aswat, Altufula, Lakiya, Bat Shalom, Alternative Information Center. Als Territoris Ocupats Palestins: Women's Affairs Technical Committee (WATC), Bethlehem AIDA Refugees Camp, Arab Women Union, Palestinian Federation Women's Action Committee (PFWAC), Telm Rumeida Project. Al Líban: Ajial Social Communication Centre, Committee of Lebanon Woman's Rights, League of Lebanese Women's Rights, Lebanon Women Council, Committee for Woman Affairs, Democratic Women Forum, Shatila Camp i Borj El- Barajna Camp.

(Ve de la portada)

treball sobre l'Orient Mitjà) va oficialitzar la seva « refundació ». Es varen establir tots els plans de treball dels grups geogràfics per l'any 2010, per tal de presentar-los a la propera Assemblea General de la xarxa internacional (ICM) que tindrà lloc a les Illes Maurici al desembre de 2009.

Entre els tallers transversals que es van desenvolupar es van fer diversos espais específics relacionats amb la feina de l'SCI-Cat: un més general sobre resolució de conflictes presentat per Mariana Gavis com a participant activa del grup de treball transversal internacional Peace Messengers; dos sobre treball en conflictes actuals i activisme: un sobre Guatemala, presentat per a Ramón Nuila com a antic actor protagonista i agent de pau dins del conflicte i durant el post-conflicte de Guatemala, i el segon sobre Palestina: situació actual i el rol de la comunitat internacional presentat per a Nicole Ochando.

Als tres darrers tallers, es van presentar dues campanyes de sensibilització: la primera, la va fer Luca Gervasoni (NoVA- Campanya Amb Palestina al Cor) sobre la campanya Amb Palestina al Cor i les seves estratègies d'acció; i la segona Griselda Piñeiro (Qui deu a qui-QdQ) que va presentar la campanya i les accions futures. Finalment, Rafel Seguí va fer una performance sobre el conflicte a Chiapas com a eina de sensibilització.

Teatre experimental a l'SCI: Migracions, una mirada al desenvolupament desigual

formacio@sci-cat.org

Ramón Nuila, tècnic de formació SCI-Cat. A la primavera i estiu d'aquest any, l'àrea de formació va viure un canvi d'enfocament del Cicle de Vaqueries promogut per la demanda de molts interessos particulars i aparentment fragmentats dels participants del cicle "Les Migracions: una Mirada al Desenvolupament Desigual". Aquest cicle fomentava una reflexió crítica del fenomen de la migració a la ciutat utilitzant el debat i la paraula, després de veure i sentir les realitats en format d'imatges audiovisuals. Van sortir tantes lliçons i denúncies que era necessari continuar expressant aquestes vivències.

Amb l'objectiu de facilitar l'expressió, es va aprofitar l'energia generada per obrir i potenciar mètodes de participació alternatius i fomentar una pràctica intercultural i multilingüe, produint una obra de teatre des de l'experiència dels participants i facilitada per Ras Babi Babiker, mestre sudanès expert en art alternatiu. Ras Babi va escriure l'obra "Afer the sea we will see" (Després de la Mar ens veurem) inspirada en els viatges migratoris des de l'Àfrica cap a Europa i l'impacte i conseqüències en arribar a la platja, quan el dubte principal és si s'ha trobat amb la terra mítica o bé el destí infrahumà de sempre.

El teatre experimental va aprofundir en totes les mancances que arrosseguem produïdes pels diferents viatges sense tornada, exilis interiors i exteriors, migracions sense acabar de trobar un origen i un destí. Des de l'esclavitud fins a la limitació de drets amb la creació de ciutadanes de segon nivell, dones i homes de diferents nacionalitats –catalana, italiana, finlandesa, francesa, espanyola, estona escocesa, maliana, sudanesa, senegalesa, mauritana, gambiana, guatemalenca, argentina- varem trobar un caràcter específic de denúncia en els diferents personatges de l'obra, desenvolupant l'artista creatiu que tothom porta a sobre, és a dir, la forma més expressiva i real del que sentim i no podem o volem dir.

En acabar, ens animarem per compartir els nostres talents i aprenentatge amb altres persones, és a dir, les habilitats desconegudes i la confiança en l'actuació pública. L'obra de teatre, amb danses, música i cant, es va presentar el divendres 24 de juliol al costat de la muralla romana de Barcelona, al Centre Cívic Pati Llimona. Properament la penjarem a la nostra web pels qui vulguin conèixer o tornar a veure-la.

En termes col·lectius, el procés formatiu va produir una filosofia de valors per a la interpretació de la problemàtica i ha delimitat un grup de treball amb finalitats i estratègies comunes: denunciar i proposar a través de la creació artística i dialogada com mitjà de lluita i construcció d'una ciutadania real.

Aquesta creació es distingeix per atorgar a cada ciutadà/a, nascut o no a la ciutat de Barcelona, la condició d'actor rellevant del procés de participació per a la cohesió social, que representa la trobada dels interessos i demandes que transcendeixen als sectors

fragmentats per les nacionalitats i/o classes socials, i es tradueix en una pressió social a favor de polítiques públiques efectives al conjunt de la societat, diversa per naturalesa geogràfica i cultural, i desigual per model socioeconòmic.

“L'art i el diàleg és la nostra força, cal fer-la servir”

La qualitat humana i social d'aquesta experiència ha atorgat un perfil i caràcter propi que donarà més creacions artístiques per proposar a la nostra comunitat. Properament, en format curs de formació es farà una nova obra de teatre “The mirror faces the screen”, (El mirall versus la pantalla) on expressarem el nostre ego col·lectiu que produeix violència i guerres, el qual pot arribar a denunciar i alhora suportar la Guerra d'Irak. L'art i el diàleg és la nostra força, cal fer-la servir.

“Les empreses cooperatives duren més que les mercantils”

Entrevista a Jordi Garcia
SOCI DE L'ÀPÒSTROF I PROFESSOR D'APOSTA

Text i fotografia: Berta Alarcó

Jordi Garcia és soci d'Apòstrof, membre de Coop 57, de la Xarxa d'Economia Solidària i professor d'Aposta, escola de cooperativisme que està tenint un ressò important a Catalunya. Amb la seva mirada transformadora ens endinsem en el món del cooperativisme i el tercer sector.

A què es dedica Apòstrof?

Se centra en serveis de comunicació: feines periodístiques, de disseny gràfic, de lingüística. Fem llibres, revistes, portem la coordinació editorial de projectes, elaborem material corporatiu... intentem adreçar-nos a clients de l'economia solidària i del món associatiu. Som un equip de 10 persones, vam començar l'any 1997. Com a cooperativa, autogestionem les nostres condicions de treball, intentem fer un treball amb sentit, organitzar-nos democràticament, respectar el medi ambient...

Podem trobar aquests valors dins una empresa capitalista?

És bastant difícil, però no impossible. De vegades hi ha cooperatives que són pitjors que empreses capitalistes, i al revés. En una empresa, qui paga mana. Els treballadors obeeixen a canvi d'un salari. Aquest esquema no ens agrada. En una societat democràtica, la seva base, és a dir, l'economia i l'empresa, ja que és on passem bona part de la nostra vida, ha d'estar organitzada de manera democràtica i no jeràrquica. La cooperativa intenta resoldre-ho.

Contradiccions?

Moltes. Primer perquè estem en un mercat econòmic i polític que no ens afavoreix a nosaltres ni a l'economia social i solidària. Juguem a camp contrari. En segon lloc, no som ni angelets ni herois, som gent normal i corrent, socialitzada com tothom, amb actituds autoritàries heretades de l'escola, la família, etc. Els cooperativistes no som una raça superior. Tenim les mateixes misèries que tothom. I en tercer lloc, estem innovant. Hi ha moltes empreses d'aquest tipus que són petits laboratoris de com podria funcionar una economia de manera diferent. Quan assages, t'equivoques.

Suposo que la crisi tampoc hi ajuda...

No, però una cooperativa té uns avantatges potencials respecte a l'empresa: és una empresa col·lectiva, propietat dels treballadors, i si una cosa és teva, faràs molt més per tirar endavant que si és d'un altre. Les empreses cooperatives duren més que les mercantils. El nostre objectiu no és fer-nos rics, si volguéssim fer-nos rics no muntaríem una cooperativa, que ens força a repartir beneficis, a acumular diners per l'empresa, col·lectivament. El nostre objectiu és viure amb sous dignes, fent una feina que ens agrada i en un horari que ens vagi bé. Tothom és igual, tothom hi posa el coll: aquesta és la nostra força.

Com han canviat les coses des del naixement d'Apòstrof, fa més de deu anys? S'han creat més cooperatives i les administracions públiques ens donen suport. També hem generat instruments per al creixement, com per exemple l'escola Aposta. A Catalunya, el cooperativisme encara està superant l'època fosca de dictadura feixista, que va deixar un gran buit que no s'ha començat a reconstruir fins a partir dels '80. I no està sent fàcil. El moviment cooperatiu català és petit. Pot créixer, però té un límit. Un cop traspassat el límit, o canvies el sistema o és impossible.

Quin futur li desitges a les cooperatives d'avui en dia?

L'economia solidària ha d'avançar amb les dues cames. La primera: estem en el mercat capitalista, ens hem d'enfortir en el present. Però hem de tenir present la segona cama: l'ideal, que la societat funcioni amb els valors d'igualtat, de solidaritat, de democràcia. Ens hem de vincular a d'altres moviments que vulguin transformar l'economia en la societat. Apostem per un mercat social, paral·lel i alternatiu al capitalista, que combini treball cooperatiu, consum responsable i finances ètiques. D'altra banda, necessitem construir un model de gestió que respongui als problemes empresarials de manera cooperativa i no capitalista.

Es pot transformar una empresa en cooperativa?

Això ja està passant, amb la crisi. Alguns exemples són l'escola bressol 'Els Cargolets', de Girona: la propietària es jubilava i va proposar a les treballadores de formar una cooperativa; o bé 'Nou indret', que fa mobles i ha estat recuperada pels treballadors com a cooperativa quan estava a punt de tancar.

I si vull crear una cooperativa...?

Necessites tres persones, una idea viable de negoci, i un capital mínim de 3.000 euros. Et pots assessorar a Aposta, i a Aracoop.

Experiència a Burkina Faso: “...crec que som nosaltres qui hem d’aprendre d’ells”

papoyos@hotmail.com

Oriol Veciana del Rio, voluntari SCI-Cat. El meu nom és Oriol, tinc 21 anys, sóc estudiant i fins ara la meua vida era com la de qualsevol noi que viu en una població industrial però que un bon dia decideix fer-se voluntari.

Quan sento Burkina Faso em venen molts records, uns durs, d’altres no tant, però tots bons. He de dir que m’alegro molt d’haver trobat aquest camp. Així vaig conèixer aquest magnífic país que no sabia de la seva existència. Abans d’anar-hi, em vaig informar i vaig descobrir que el seu poble viu pràcticament de l’agricultura i ramaderia. Després de passar tots els tràmits

(vacunes, visat, bitllet...) i superar la por a volar amb avió, vaig adonar-me que estava a punt de començar la millor aventura de la meua vida. Un cop allà, a part d’uns paisatges increïbles, vaig descobrir el que més m’havia d’agradar: la seva gent i una Àfrica vermellova molt acollidora.

Allà la gent sembla molt més humana. És increïble, encara que tinguin poc o res fan molts esforços perquè no et falti de res, sempre estan somrient, fan sense esperar res a canvi, s’ajuden entre ells i pensen amb els altres,... Diuen que Àfrica ha d’aprendre de nosaltres, però crec que som nosaltres qui hem d’aprendre d’ells.

A Burkina Faso nosaltres estàvem vivint en un poblet d'uns 60 habitants que es diu Tiankoura. Allà l'electricitat no existeix, ni les aixetes, cada dos dies s'ha d'anar a buscar aigua amb uns cubells. Estàvem instal·lats en un col·legi i quan arribàvem de treballar, molts dies ens trobàvem nens que volien jugar a futbol amb nosaltres, els voluntaris.

El dia a dia

La nostra jornada de treball era de 8 a 12 i de 15 a 17, era molt intensa i calorosa. La nostra tasca era treballar amb la gent del poble per fer un camí que unís dos pobles, era impressionant veure com tota la gent s'unia per anar a treballar. I tot això sense cobrar res. Aquí això no passa. Sembla fàcil fer un camí, no? Potser aquí sí ho seria, però allà no. El camí que fèiem era al mig de la selva, havíem de tallar arbres, treure herbes, etc...i tot això sense cap màquina, les úniques eines que teníem eren les nostres mans, uns matxets i el més important, les ganes d'ajudar. També varem plantar mangos davant d'una escola perquè se'ls poguessin menjar els alumnes. Ens aixecàvem cada dia a les 6 del matí per anar a buscar llenya per cuinar. No us penseu!, la cuina eren tres pedres posades al terra i una mica de llenya i després a treballar.

Algun dia per la tarda anàvem a fer visites a les escoles, l'hospital, l'ajuntament, etc. No us penseu que els ajuntaments són com els d'aquí! Em va sorprendre molt que el de Tiankoura només tingués dues taules, i molts de papers per terra, però ells així ja s'entenen. Alguna nit, després de sopar, ens quedàvem sota un sostre ple d'estrelles xerrant amb els voluntaris locals, que també vivien amb nosaltres. A les nou de la nit tots marxàvem a dormir a causa del cansament.

Durant aquest viatge vaig aprendre a treballar i a viure dia a dia com un d'ells, sense llum, anant a buscar aigua al pou per a "dutxar-nos" o per cuinar, etc... I encara així són feliços! Aquí marxa 5 min la llum i tothom fa un crit al cel, un cop arribes a casa teva t'adones que tenim masses coses que no valorem.

Un viatge com aquest no té preu, dono les gràcies al Ricard Callao per informar-me de l'existència de l'SCI i als meus pares per animar-me des del primer moment. També vull animar a tots el joves que tinguin alguna recança a fer-se voluntaris perquè és el moment de viure una experiència meravellosa on reps molt més del que puguis donar. També dono les gràcies a Burkina Faso per deixar-me aquest meravellós record!

El baròmetre de Gaza

sagarmale@hotmail.com

Sagar Malé, tècnic de cooperació SCI. Al sud de la franja de Gaza, al límit amb Egipte, hi ha un fragment de terreny anomenat el corredor de Philadelphi. És una zona desolada fronterera (una enorme tanca ondulada de ferro amb torres de vigilància), amb edificis plens de metralla, runes, descampats plens d'escombreries i sorra on els nens a vegades juguen, i a vegades moren assassinats. No té cap funció especial però cada cop que viatjo a Gaza intento anar-hi perquè descobreixo quelcom de nou. Aquesta zona es per mi un baròmetre de la situació de Gaza.

Guerra

El 2005 Philadelphi era una àrea de guerra. Era el moment en què Israel tenia una pila de colònies a la costa de Gaza i una xarxa de duríssims check points, que feia complicat i llarguíssim viatjar de Nord a Sud. Al març hi vaig anar a fer una barbacoa a les runes de la casa de la família Awad. Commemoràvem irònicament que feia un any un bulldozer israelià l'havia demolit en l'operació "Arc de Sant Martí", on les Forces d'Ocupació Israelianes destruïren unes 150 cases de Philadelphi i del barri proper de Brasil (on vivia la família Awad).

L'argumentació era com sempre "raons de seguretat", ja que buscaven resistents. Malgrat tot els Awad no podien ser sospitosos de res a ulls israelians. Sí que ho eren, en canvi, els membres de la Jihad Islàmica que estaven uns metres més endavant; però el seu local no el van demolir. En realitat Israel volia clarejar l'àrea propera a la frontera per tenir un major control, i la millor manera era esborrar del mapa les cases de la població palestina. Una filla dels Awad m'ensenyava les runes de la casa on hi havia hagut cada habitació i les històries que havien viscut. Plorava quan m'ensenyava un moble manufacturat ple de records familiars insubstituïbles. Després vam anar amb cotxe per Philadelphi. Era una perillosa àrea de guerra on els soldats ubicats a les torres del davant et podien disparar en qualsevol moment. Dies abans havien matat nens d'una escola de sordmuts que no havien sentit els avisos dels soldats (els soldats sabien perfectament que allò era una escola de sordmuts).

Tensió

El 2007 Philadelphi era una àrea de tensió. Ariel Sharon, un dels criminals més intel·ligents que han governat darrerament Israel, va veure que la millor i més barata manera d'ocupar la franja de Gaza era desallotjant les colònies. La qüestió era continuar controlant les fronteres per terra, mar i aire i realitzar amb tota impunitat les incursions militars i els crims d'estat. La miopia internacional va aplaudir de nou el "gest" d'Israel sense preveure les seves letals conseqüències. En aquell moment hi havia ganes per part dels palestins de sentir que s'havien lliurat d'un pes (encara que tothom sabia que no era així). Ens passejàrem amb la família Awad per les restes de les antigues colònies mentre reconstruïen sobre terreny el que havien sentit a parlar: allà una platja, allà un centre universitari, allà un poliesportiu, una sinagoga... També vam passar pel poble Al Mawasy, que anteriorment havia estat rodejat de colònies i que havia patit la

major tensió i violència pels colons i l'exèrcit israelià: els habitants se sentien desubicats i desconfiaven de la nova situació. En arribar a Philadelphi, malgrat que la situació no era de guerra, la tensió era palpable. Philadelphi continuava essent una zona calenta pels israelians que no havien deixat de controlar la frontera, pels propis palestins que la volien controlar inútilment i fins i tot pels egipcis.

Corrupció

El 2009 Philadelphi és una àrea de postguerra i de corrupció. Israel ha deixat 1.400 morts. Al davant una lamentable comunitat internacional no sembla trobar mai motius perquè se li caigui la cara de vergonya pel seu no intervencionisme. Durant la destrucció de Gaza del 2008 i 2009 els membres de la família Awad es van convertir en eterns refugiats, com qualsevol altra família. Viuen a prop del corredor de Philadelphi on els bombardejos van ser especialment durs perquè actualment està ple de túnels que connecten amb Egipte, i Israel tenia l'excusa perfecta per descarregar tota la seva ràbia sota l'argument que als túnels es traficava amb armes. Es movien com a mosques entre Rafah i Gaza sense ser acollits per cap país ni poder amagar-se en cap búnker. Un dia en plena guerra viatjaven en cotxe de nit, sense llums, i escampant d'un brutal bombardeig. El fill de la família Awad calmava la seva filla petita davant d'una sinistra coreografia d'avions creuant el cel, dient-li que algú important s'estava casant i estaven fent focs d'artifici. Vam passejar per les runes de la guerra i també vam visitar alguns dels túnels (n'hi ha de 1.000 a 2.000) que foraden una àrea de pocs km. Han estat creats per suplir el bloqueig d'Israel a l'entrada de sot tipus de productes per les fronteres que controla. S'ha convertit en una xarxa de màfies, negocis foscos, i suculentos negocis pel Hamas. La meua darrera visita a Philadelphi va ser prudent, amb contactes que ens acompanyessin, ja que de nou s'havia convertit en una zona perillosa.

Els horts urbans, una alternativa sana i intel·ligent

Yolanda D. Alcántara. Responsable de l'hort comunitari de l'espai jove de l'Eixample

Viure a una ciutat no és una opció gaire sana, però si hi vivim, existeixen alternatives per gaudir i beneficiar-nos a nosaltres mateixos i a la resta. Ara us presentem una: conrear. Un hort urbà, és un cultiu de plantes comestibles dins d'un nucli no rural. L'objectiu pot ser l'autoconsum, elaborar un projecte social o comunitari...

Tenir un hort representa un aprenentatge culpador, i tenir clar que per molt que les persones "s'adaptin" al ritme frenètic de la ciutat, les plantes necessiten el seu temps, no poden córrer (ni ho han de fer!). Així que per sobre de tot hem d'estar disposats a observar, tenir paciència i gaudir de tot el procés.

L'hort ens ensenyarà que no podem conrear de tot en qualsevol època de l'any, que respectar els cicles naturals de la planta és respectar-nos també a nosaltres mateixos, la natura ens ofereix els fruits, llavors i fulles que necessitem en el territori i moment just que ho necessitem, variar-ho porta i ens està portant conseqüències

molt greus i un desequilibri gairebé irreversible a la totalitat del planeta.

Saber el que menges no és fàcil, et pot semblar que menges una poma, però amb ella et menges tots els químics, restes de plàstics i adhesius, tot ells inassimilables per al nostre organisme. Un hort et permet saber el que menges, saber el seu valor real, i no el del supermercat, un hort et permet conèixer millor com funciona un vegetal, un hort t'assegura menjar verdures sanes.

Avui en dia hi ha moltes fórmules per a conrear-te les teves hortalisses, fins i tot sense gaire espai, hi ha alternatives tant curioses com l'hort a un balcó o a terrasses! Però si vols tenir un tros de terra o participar d'un projecte social o comunitari, pregunta al teu ajuntament, a l'AVV de barri, a col·lectius d'autogestió, o a espais culturals de base social o associativa. A la pàgina d'Indymedia Barcelona hi ha fotos i textos que il·lustren molt bé la realitat d'alguns d'aquests horts. Per tant, viure a una ciutat no és excusa per no poder tenir la pròpia collita, la il·lusió i l'empenta t'ajudaran a arribar allà on vols!

Algunes adreces d'interès: www.horturba.com o també www.terra.org

Poema xinès:

Si vols ser feliç una hora... emborratxa't. Si vols ser feliç un dia... mata el porc. Si vols ser feliç una setmana... fes un bell viatge. Si vols ser feliç un any... casa't. Si vols ser feliç tota la vida... conrea un hort..

(sense títol)

Carrers esterilitzats,
un sofà,
una tele,
un contracte de treball,
una vida neta, sana i ordenada,
aconseguir diners i gastar-los,
i seguir així, així es viu perquè així viu tothom.

Però jo ara sé que no tothom,
que existeixen llocs on l'espai es comparteix,
i les normes que regulen la vida són molt
més antigues,
més temps de saviesa acumulada,
més desfasades, però més autèntiques
pot ser.

Ara sé que els toros no són braus,
que les flors són ofrenes
i que mai posseiré la terra.
Que es poden demanar desitjos als llacs
perquè són sagrats,
que no tinc perquè estar sola,
que una vaca fa companyia,
que menjo vida perquè sóc vida,
que un desconegut pot tenir molt a dir-me
encara que no parli el meu idioma,
que a la tele no hi veig el món real,
que el món real no existeix,
que puc ser més lliure,
que hi ha moltes més opcions i menys
necessitats de les que pensava,
que vull seguir aprenent
i que si algun dia torno,
sempre m'acolliran.

Són coses que em vaig endur i que ara
guardo,
en aquest hivernacle artificial on res fa
olor a res
ara penso en déus,
en deserts i muntanyes,
en camps d'arròs,
en la mort,
i la vida, una vida real.

Anna Vent, voluntària SCI-Cat

Dignidad laboral

Barreando

Hugo Manzano, vinyetista

CULTURA DE PAU - COOPERACIÓ INTERNACIONAL AL DESENVOLUPAMENT - VOLUNTARIAT INTERNACIONAL - JUSTÍCIA SOCIAL - EDUCACIÓ PEL DESENVOLUPAMENT - EQUITAT - ESPAI D'ESP AIS - IGUALTAT - SOLIDARITAT
CULTURA DE PAU - COOPERACIÓ INTERNACIONAL AL DESENVOLUPAMENT - VOLUNTARIAT INTERNACIONAL - JUSTÍCIA SOCIAL - EDUCACIÓ PEL DESENVOLUPAMENT - EQUITAT - ESPAI D'ESP AIS - IGUALTAT - SOLIDARITAT
CULTURA DE PAU - COOPERACIÓ INTERNACIONAL AL DESENVOLUPAMENT - VOLUNTARIAT INTERNACIONAL - JUSTÍCIA SOCIAL - EDUCACIÓ PEL DESENVOLUPAMENT - EQUITAT - ESPAI D'ESP AIS - IGUALTAT - SOLIDARITAT

SCI
SERVEI CIVIL INTERNACIONAL
CATALUNYA

sci-cat@sci-cat.org
www.sci-cat.org

Ens trobaràs a:

C/ del Carme 95,
08001, Barcelona
Tel. 93 441 70 79

HORARI D'ATENCIÓ AL PÚBLIC

De dilluns a divendres: de 10 a 13h
Dilluns, dimecres i divendres: de 15 a 20h